

Marjon
Hoffman

Floor breekt

met tekeningen van
Georgien Overwater

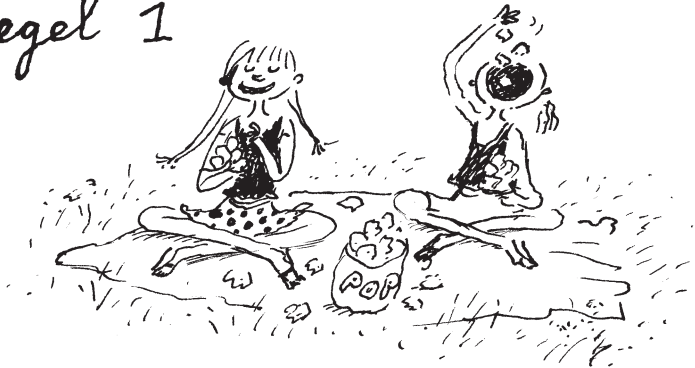
de
vloer

Uitgeverij Ploegsma
Amsterdam

Regel 1

Als iemand iets met je ruilt
zonder dat je daar goed over
hebt kunnen nadenken, dan
mag je het best terugstelen,
ook al is dat eigenlijk verboden!

Regel 1

Margreet en ik zitten samen op het grasveld bij ons in de buurt. Margreet heeft een picknickkleed en een zak zoete popcorn meegenomen. We kauwen op de popcorn en genieten van de zon, als we in de verte een meisje zien fietsen.

‘Hé, daar heb je Eva,’ zegt Margreet.

‘Daar zat ik vroeger mee op hockey.’

Ik kijk ook, maar we zwaaien niet naar haar, want we willen onze popcorn niet delen.

‘Pfiew,’ lach ik, ‘Eva heeft ons gelukkig niet gezien.’

Margreet knikt. ‘Heb je Eva’s fiets gezien?’ zegt ze dan. Ze is er duidelijk van onder de indruk. ‘Er zitten levende stickers op.’

Ik frons. ‘Levende stickers?’

Margreet knikt. ‘Ja, als je om haar fiets heen loopt, beginnen al die stickers te bewegen!’

Ik ben meteen geïnteresseerd, want levende stickers, daar heb ik echt nog nooit van gehoord!

De uren erna wordt mijn nieuwsgierigheid naar de levende stickers op Eva’s fiets alleen maar groter. In mijn bed denk ik er nog steeds aan. Levende stickers, wat zijn dat? Ik móét het weten en besluit de volgende dag naar Eva’s huis te fietsen.

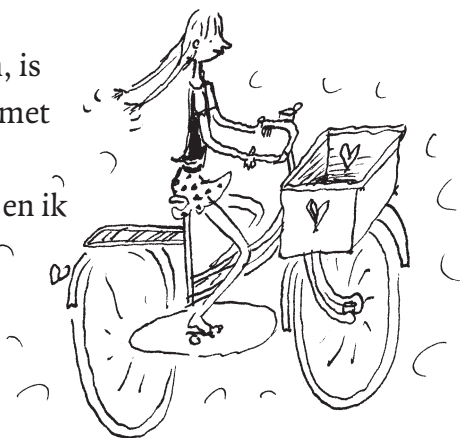
‘Ik ben even weg!’ gil ik tegen mijn moeder. Ze zit in haar ochtendjas de krant te lezen.

‘Oké,’ mompelt ze terug. Het duurt ’s ochtends altijd een poosje voor mijn moeder echt op gang is.

Ik spring op mijn gloednieuwe omafiets met de mooie roze krat voorop, maar toch kan ik niet wachten om de fiets van Eva in het echt te zien. Eva woont in de Brederoodestraat, daar staan alleen maar grote villa’s.

Als ik bij haar huis aankom, is Eva op de oprit aan het spelen met een basketbal.

‘Hoi, Floor,’ zegt ze vrolijk en ik zet mijn fiets tegen de muur.

‘Hoi, Eva! Ik kom voor je levende stickers,’ zeg ik.

‘Huh?’ zegt ze. Ze heeft duidelijk geen idee waar ik het over heb.

‘De levende stickers, op je fiets,’ zeg ik.

‘O, m’n fiets,’ zegt Eva. ‘Zal ik hem even pakken?’

Ik knik en Eva haalt haar fiets uit de schuur. Het is een oude fiets met allemaal stickers met poppetjes erop.

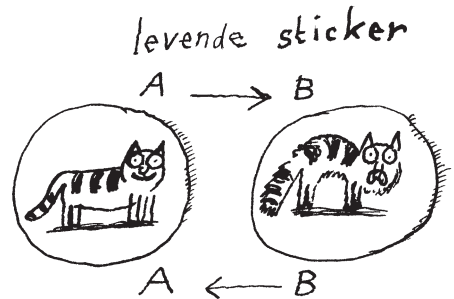
Ik loop om de fiets heen terwijl ik naar de stickers kijk. De poppetjes op de stickers bewegen inderdaad allemaal.

‘Wauw,’ zeg ik.

‘Ja, cool hè? Stickers uit Amerika, niemand heeft ze, alleen ik! Mijn vader heeft ze meegenomen toen hij naar Florida moest voor zijn werk.’

Ik kan mijn ogen niet van de stickers afhouden. ‘Echt mooi,’ zeg ik. Ik ben echt zwaar onder de indruk.

‘Eva, kom je? Het ontbijt is klaar,’ roept haar moeder ineens.

‘Oké, doe!’ zegt Eva en ze loopt met haar fiets weer naar de schuur.

Ik fiets terug naar huis en ik baal, want ik had nog wel langer naar die stickers willen kijken. Waarom heb ik nou geen vader die voor zijn werk naar Amerika moet en zulke coole cadeaus voor me meeneemt? Mijn vader zit elke dag op hetzelfde saaie accountantskantoor...

’s Avonds aan tafel begin ik tegen mijn vader over Florida. Misschien kan ik hem motiveren om ook eens die kant op te gaan.

‘Zou je niet een keer naar Florida willen voor je werk?’ vraag ik.

Hij kijkt met grote verbaasde ogen terug. ‘Florida? Hoezo, Floor, ik zit hier toch prima!’

‘Weet je wie een coole vader heeft? Eva. Die gaat namelijk wél voor zijn werk naar Florida. En als hij daar geweest is, neemt hij hele coole cadeautjes mee, zoals levende stickers bijvoorbeeld,’ zeg ik.

‘Eva de Ruijter?’ vraagt mijn moeder. ‘Dat is toch de dochter van Henry, die zit toch in beleggingen of zo...’

Mijn vader knikt. ‘Klopt.’

‘Ja, waarom zit jij niet in beleggingen!’ snauw ik tegen mijn vader.

‘Ja, waarom niet, pap,’ zegt Kees, ‘dan woonden wij nu ook in zo’n fakking villa aan de Breederodestraat.’

Mijn vader legt zijn bestek neer. ‘Zeg jongens, wat is dat allemaal. Ik ben accountant, dat is ook belangrijk werk!’ roept hij. ‘En trouwens, met deze straat is niks mis. Een prima buurt zonder criminaliteit, dat is ook wat waard, want in die Breederodestraat woont allemaal penoze.’

‘Wat is penoze?’ vraag ik.

‘Criminelen,’ zegt mijn

moeder. ‘Mensen die stelen en geld witwassen, bijvoorbeeld.’

Ik neem een hap van mijn kipkluijfe en besluit

dat ik morgen weer naar Eva ga, om nog iets langer naar de stickers op haar fiets te kijken.

Als ik bij haar huis aankom, staat Eva weer op de stoep, dit keer met een tennisracket en in een tennisoutfit. 'Hey, ben je daar weer?' roept ze.

Ik glimlach. 'Ik kom weer voor de levende stickers,' leg ik haar uit.

'Ik pak mijn fiets wel even, ik moet zo toch naar tennis,' zegt Eva en ze verdwijnt weer naar de schuur. Als ze terugkomt kijk ik naar de poppetjes op de stickers terwijl Eva naar mijn nieuwe omafiets kijkt.

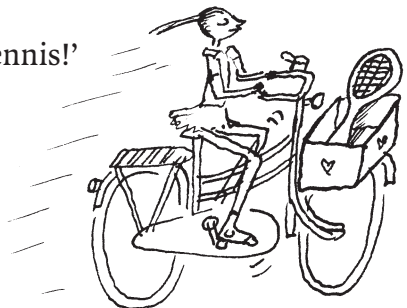
'Wil je ruilen?' vraagt ze ineens.

'Eh... ik moet daar even over nade...' stamel ik.

Maar Eva is erg ongeduldig en onderbreekt me. 'Je komt elke dag naar mijn fiets kijken, wil je nou ruilen of niet?!'

Ik weet niet of mijn ouders het leuk vinden als ik mijn nieuwe fiets ruil voor de fiets met de stickers, maar Eva heeft het al besloten. Ze pakt het stuur van mijn fiets beet en zet haar tennisracket in de roze krat.

'Toppie, dan ga ik nu naar tennis!' zegt ze. Ze stapt op mijn fiets en fietst weg.

‘Hé, ik weet niet of ik wel wil...’ stamel ik nog, maar Eva is er keihard vandoor gefietst en heeft mij achtergelaten met haar oude fiets. Mét levende stickers, dat wel.

Ik fiets een beetje teleurgesteld naar huis. Er zitten dan wel levende stickers op, maar Eva’s fiets rammelt aan alle kanten en de bovenkant van haar bel is eraf, dus doet ie het niet.

Als ik onze oprit op fiets ziet mijn moeder, die met de plantjes bezig is, me aankomen op de onbekende fiets.

‘Wat is dat nou?’ vraagt ze.

‘Eh, dit is eh, de fiets van Eva,’ zeg ik alsof het de normaalste zaak van de wereld is.

Maar daar trapt mijn moeder niet in. ‘En waar is jouw fiets?’ vraagt ze meteen.

‘Eh, die heeft Eva even van mij geleend,’ lieg ik.

Mijn moeder vindt het maar niks. ‘Je haalt hem vanmiddag nog op,’ moppert ze. ‘Weet je wel wat dat ding gekost heeft?!’

Ik knik met een brok in mijn keel. ‘Ja ja, ik haal hem vanmiddag, hadden we al afgesproken,’ lieg ik weer.

Mijn moeder zegt niks, ze is er pissig over. En ik ben nerveus omdat ik voor de derde keer naar Eva moet.

Met grote tegenzin fiets ik terug naar Eva. Op het rammelende barrel met de levende stickers, die ik eerst nog zo bijzonder vond en nu niet meer...

Ze is niet buiten. Ik zie wel mijn eigen fiets in haar tuin staan.

Ik zet Eva's fiets voorzichtig tegen een boom en verstop mezelf erachter, want ik hoor stemmen in de tuin. Ik wacht net zolang tot het stil is, en dat

duurt lang. Het begint zelfs al te schemeren als ik eindelijk de tuin in sluipt. Ik voel mijn hart in mijn keel bonken terwijl ik

zo stil mogelijk mijn eigen fiets pak en de tuin uit loop.

‘Héé!’ hoor ik ineens achter me. Het is Eva!

Ik spring op mijn fiets en trap zonder om te kijken en zo hard als ik kan terug naar huis. Ik hoor dat Eva nog achter me aan rent en roept ‘Houd de dief! Houd de dief!’ Maar gelukkig moet ze het opgeven.

Thuis zet ik met trillende handen mijn fiets op slot, want vanaf nu ben ik er extra zuinig op.

‘Wat ben jij bezweet en wat ben jij laat!’ moppert mijn moeder. ‘Wat heb je allemaal gedaan?’

‘Niks hoor, lekker gefietst. Ik was de tijd vergeten en toen ineens zag ik dat het al zes uur was geweest,’ zeg ik en ik schuif aan tafel.

Ik slurp net de slagroom van mijn toetje, als mijn vader ineens een raar gezicht trekt. ‘Wat hoor ik?’ zegt hij.

Hij staat op en loopt op het geluid af. Het komt van buiten.

‘Hé, daar!’ roept hij.

Mijn moeder, Kees en ik kijken uit het raam en zien Eva wegrennen.

Mijn vader komt weer binnen. ‘Zij probeerde je fiets te stelen, maar gelukkig had je hem goed op slot gezet!’ zegt hij.

‘Was dat niet Eva de Ruijter...?’ vraagt mijn moeder zich hardop af.

Ik knik. ‘Ja, dat was Eva, ja.’

Mijn moeder kan het niet geloven. ‘Eva de Ruijter uit de Brederoedestraat probeerde jouw fiets te stelen?’

Ik knik. ‘Ja, mam, jullie hadden gelijk. In die Brederoedestraat woont alleen maar penoze,’ zeg ik, opgelucht dat ik mijn eigen fiets weer terug heb.